

ЗБИР ПОЈЕДИНАЧНИХ УДЕСА

ЈОСИФ БРОДСКИ ТАЈНА ЗВОНА

Сада кад Лондон ми је
било који град
у којем не живим више
у њему сам најтужнији.

Сада кад Лондон ми је
стално у магли
јасније разумем рану
што инфицира око.

Неке речи не смеју се
изговорити
не писати песме гороломног
ветра кроз слепоочнице.

Искон цветања у себи
претворити у гледање трава
љубав отвара зденац на грудима
песма је без заштите.

Сада кад Лондон ми је
стално у магли
видим светлост што се из песника шири
мртва птица гасне као сијалица.

Време се замара
у бронзаном простору звона
несвесно је снага богомољке
тишина је звучна пукотина пејзажем.

Сада кад Лондон ми је
било који град
у којем не живим више
у њему сам најстварнији.

Лажни Хамлете
ниси схватио Орестову поуку
мајку је требало убити
требало је убити жену у себи.

НЕКА ЈЕ ПРОКЛЕТ ДАН

Шушаја, српско гробље
17.10. 1987.

По гробљу је
изђикљао заборавак и зова.

На задушнице нико
не доноси вино, не пали свећу.

Моје је огњиште угашено
и оборен споменик ноћас.

Нисам живо семе
корен вида мога народа.

Нека је проклет онда дан
када сам умро.

МОЋ БЕЛОГ ОБЛУТКА

Кад ка северу кренем
час би да сам трава поред пута
час друм који ме прогања
никада свој.

Како да заборавим лица
која ме престижу
како да заборавим прекопане
гробове, како да заборавим.

Отежали сам збир
појединачних удеса
неусклађена шеталица сата
небеским знамењима.

Вратићу се и бели облук бацити
на године неотопивих снегова
на ноћи без видела
на дане дрвећа без сенки.

СВЕТИ САВА МИРИ БРАЋУ ВУКАНА И СТЕФАНА

У овој распри
ум не вреди ништа
све су речи
давно истрошене.

Ка очима мајке
теку реке крви
закрије детињства
сад проклетство бива.

Небо је поглед Светог Саве
док хитро из груди
мазију истине вади
која топло светли у рукама Немање.

Усне Мироточивог луча
браћа разгрђу са очију
љутић раставић чемерику
велебије кукуту у уста се љубе.

Само да отац
из тмуше
први поглед
на мрзост не баци.

Само да отац
са очима босиљка
на басамак разљупка
не стане.